

KÉT HÉT EGY NOVELLA, 2017-18

5-8. osztály

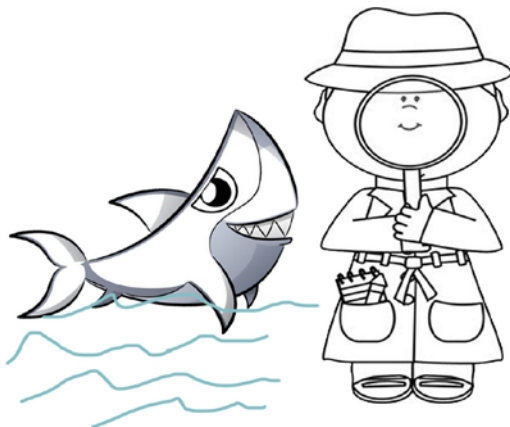
5. forduló

név: iskola: oszt.:

Kertész Edina: Dodó nyomozó és az idomított cápa

gyermekregény, részlet

[Budapest]: Naphegy Kiadó, cop. 2016

1) Mi volt a fogalmazás címe, amit Apró Henriknek írnia kellett (volna)?

.....

2) Ki volt Hózentróger Károly, az iskola névadója?

.....

.....

3) Mi volt Henrik véleménye a fogalmazásról?

.....

4) Mit tudtál meg Tankrédről?

.....

.....

.....

5) Mire hasonlított Henrik kézírása?

.....

6) Mi szakította meg Henrik szörnyű (kín)szenvedését?

.....

7) Milyen szabályokat tartalmazott az iskola házirendje?

.....

.....

.....

8) Hogyan lett híres dr. Apró Henrik?

.....

.....

9) Ki volt Papundekli?

.....

.....

10) Íme a híres fogalmazás jó néhány helyesírási hibával... Húzzátok alá a hibásan írt szót, és mellé az üres helyre írjátok le helyesen!

Mit csináltam a téli szünetben?

A téli szünetben sok mindent csináltam. Az elején kezdem. Kifelyesztetem egy rakéta hátizsákot, amit ki akartam próbálni. Az ablakpárkányon ültem, amikor észrevettem egy hofehér Szitroent. Három Mikulás szállt ki belőle. Készen fekvő volt az ötlet, hogy megnézem a járgányt. Mindig érdekelt, hogyan tud repülni a Mikulás szánnya, még akkor is, ha az egy Szitrojen. Úgyhogy bemásztam a kocsiba, de valahogy elaludtam, és amikor felébredtem, a Mikulás háza előtt találtam magamat. Kiderült, hogy nem is Mikulások voltak a kocsiban, hanem csupa gaszfickók, és a manó sem igazi volt, hanem maga Szörnyű Lőrinc, aki a Parlament fojosója alá akarta csempészni a krakélejumot. Szerencsére én azért időben oda tudtam repülni a hátizsákkal és így asztán hatástalanítottam a termoelektromos generátort.

JÓ téli szünetet kívánunk nektek!

Az utolsó (6.) feladatlap: 2018. január 8-án, hétfőn
A feladatlapokat letölthetitek a www.bekesikonyvtar.hu oldalról.

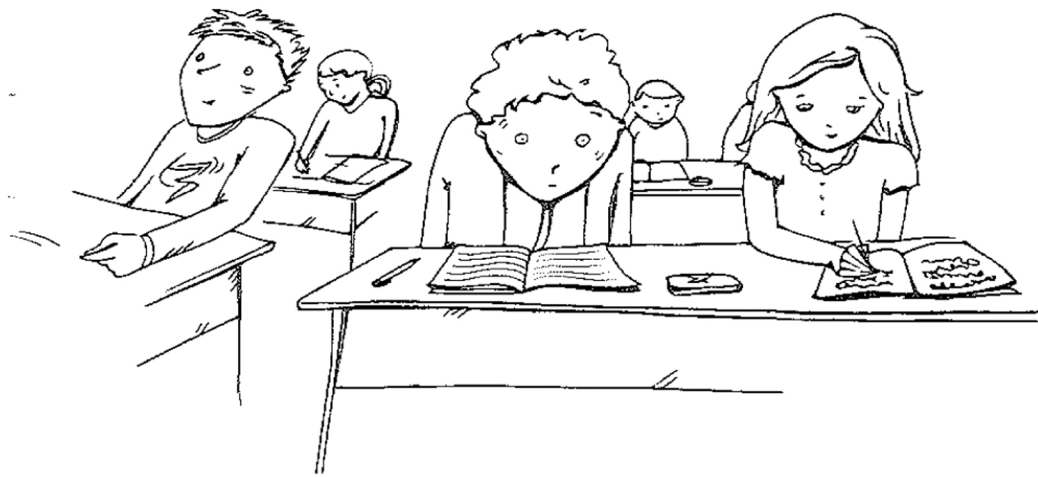
I.

Apró Henrik kínszenvedése

Henrik a padjában ült, huszonkét hozzá hasonló, tízéves kárhozott lélek között, és a vonalas füzetére bámult. Egy üres lap tetejére ezt írta: „Mit csináltam a téli szünetben?”

Hózentróger Károly, az iskola névadója helytelenítően húzta össze a szemöldökét a tábla felett lógó megfakult, fekete-fehér fényképről. Senki sem tudta pontosan, miről is nevezetes az iskola névadója. Tank szerint bankrabló volt, Vaskezű, az osztályfőnök viszont azt mondta, egykor híres sportoló. Henrik arra gondolt, ilyen erővel hívhatnák az iskolát Feltalálók

Iskolájának, Vidám Hely Általános Iskolának vagy Szuperhős Iskolának is.

Mindezzel csak azért foglalkozott, hogy ne kelljen a fogalmazást írnia. Henrik még sosem érzett ilyen kint, míg megpróbált kipréselni az agyából kerek, egész mondatokat a téli szünet témájában.

Meg volt róla győződve, hogy a fogalmazást a tízéves gyerekek kínzására találják ki. Úgy képzelte, a tanárnő, Vaszkó Olivia, alias Vaskezű direkt azért írat velük ma fogalmazást, mert szereti látni, ahogy Henrik szenved.

És minél többet szenvedett Henrik, annál lehetlenebbnek tűnt, hogy akár csak egyetlen mondatot is leírjon. Jobbra pillantott, Tankrédra, aki üres tekintettel pöckölgetett egy papírgalacsint, miközben alig hallhatóan a *Hull a pelyhes dinamit* című dalocskát füttyörszte.

Tankréd, azaz Tank az iskola nehézfiúja volt, akit csatlósai, a Rafkó ikrek mindenhová árnyékként követtek, hogy szolgálatkészen röhörésszenek Tank egyébként nem túl kifinomult poénjain. Régen Henriknek elég sok baja volt velük, főleg a régi játszótér előtt, a korai szürkületben, ám az utóbbi időben megjavult a kapcsolatuk. Jobban mondva, nem vettek tudomást egymásról: afféle csendes fegyverszünet volt ez. Ettől még persze Tank az a bárdolatlan fickó maradt, aki volt.

Henrik sóhajtott, és lopva a padszomszédja, Dorka füzetére sandított, aki sajnos már a fél lapot teleírta tökéletes gyöngybetűvel olyasmikkel, mint hogy a téli szünetben sokat kirándult, szánkózott és meglátogatta szegény idős és beteg dédijét. Persze, Piroska, és vittél

neki kosárban kalácsot meg bort, fogadjunk!, gondolta Henrik, és figyelmét újra a kétségbeejtően üres füzetlap felé fordította.

Sajnos Henrik hadilábon állt a betűkkel. Bár már tízéves volt, a kézírása egy kupac szanaszét araszoló, rémült kukacra hasonlított.

Mit csináltam a téli szünetben? – olvasta el Henrik újra a mondatot, és szemügyre vette a plafonról lógó ronda alumíniumlámpát, melyben hunyorgott a neon. Nem mintha nem lett volna miről írnia. Nagyon is sok minden történt vele a téli szünetben.

A tanári asztal mögött trónoló Vaskezű felnézett a naplóból, amelybe eddig szigorú, határozott mozdulatokkal egyenes jeleket vésett (csakis egyesek lehettek), feltolta az orrnyergére fekete keretes szemüvegét, és a vastag lencse mögött felnagyított, barna szemeivel jelentőségteljesen Henrikre bámult.

A neon vibrált egy utolsót, majd végleg kihunytt.

Henrik nagyot sóhajtott, és a fürete fölé hajolva írni kezdett.

Mit csináltam a téli szünetben?

A téli szünetben sok mindent csináltam. Az elején kezdem. Kifelylesztetem egy rakéta hátizsákot, amit ki akartam próbálni. Az ablakpárkányon ültem, amikor észrevettem egy hofehér Szitroent. Három Mikulás szállt ki belőle. Készen fekvő volt az ötlet, hogy megnézem a járgányt. Mindig érdekelt, hogyan tud repülni a Mikulás

szánnya, még akkor is, ha az egy Szitrojen. Úgyhogy bemásztam a kocsiba, de valahogy elaludtam, és amikor felébredtem, a Mikulás háza előtt találtam magamat. Kiderült, hogy nem is Mikulások voltak a kocsiban, hanem csupa gaszfickók, és a manó sem igazi volt, hanem maga Szörnyű Lőrinc, aki a Parlament fojosója alá akarta csempészni a krakélejumot. Szerencsére én azért időben oda tudtam repülni a hátizsákkal és így asztán hatástalanítottam a termoelektromos generátort.

Mire Henrik idáig ért, rettenetesen elfáradt. Kimerülten dőlt hátra a padjában. Sokkal szívesebben kiszámította volna egy rakéta röppályáját, vagy találta volna fel a falon átlátó szemet, esetleg fedezett volna fel egy új kémiai elemet, mint hogy fogalmazást írjon.

Jobb kéz felől Tank ekkor beletúrt az orrába, kihálászott egy jókora fikát, majd bekapta, és jóízűen elfogyasztotta. Henrik úgy érezte, nem bírja tovább a szenvedést. Ekkor, mintha az univerzum megérezte volna legbensőbb, titkos vágyát, megszólalt a hangosbemondó.

– Apró Henriket várják a portán! Apró Henriket várják a portán!

Hol vagy, apu?

A portás öblös hangja végigzúgott a kihalt folyosókon, megrezegtetve a faliújságra akkurátusan kifüggesztett házirendet.

Tanítás közben még soha, senkit nem hívtak a portához, ez ugyanis szigorúan ellenkezett a házirenddel. A szabályokat tartalmazó házirend olyan hosszú volt, hogy a faliújságról a földig ért, az iskola honlapján pedig olyan nagy helyet foglalt el a fájl, hogy minden gép rendszeresen lefagyott tőle, így aztán elég kevesen olvasták végig.

Pedig érdemes lett volna alaposan végigböngészni, mert mindegyik szabály nagyon fontos volt benne, mint például ordibálni tilos, szaladgálni tilos, a folyosón enni, beszélgetni és nevetgélteni tilos, továbbá állathangokat utánózni, a pad alá mászni, majmok módjára viselkedni, ordenáre verseket írni, orrot túrni, fülzsirt enni, kézen állni, cigánykerekezni és így tovább, **MINDENFÉLÉT SZIGORÚAN TILOS CSINÁLNI**. Ha az ember a házirendet olvasta, azt gondolhatta, az iskolába csupa izgága cirkuszi orángután jár. Persze a házirendet soha, senki nem olvasta el. Ha bárki is elolvasta volna, rögtön szörnyethalt volna az unalomtól.

Henriket mámoros izgalom fogta el, amint meghallotta a nevét, bár jobban örült volna, ha a teljes nevén szólítják – dr. Apró Henriknek. A doktor előtagot saját magának előlegezte meg, mert tudta, hogy egyszer híres tudós és feltaláló lesz.

Bár nem tudta, miért hívják a portához, bármi jobb volt, mint egy fogalmazás felett görnyedni. Várakozóan Vaskezűre nézett, aki habozott egy pillanatig, majd aprót biccentett.

Apró Henrik, bocsánat, dr. Apró Henrik összeszedte a holmiját, és, ellenállva a kísértésnek, hogy indiánszökdécseléssel szelje át az osztálytermet, kulturáltan távozott.

Természetesen kíváncsi volt, ki lehet az, aki ebben a szokatlan időpontban a portához hívja.

Elképzelhetőnek tartotta, hogy egy riporter keresi. Az utóbbi időben ugyanis hemzsegték körülötte az újságírók, tévések és riporterok. Elég volt kilépnie az iskola kapuján, máris körülvették, hogy kérdéseket tegyenek fel neki, és bőszen kattintgatva minél több fényképet készítsenek róla.

Amit ugyanis Henrik a fogalmazásában megírt, nem pusztán kitaláció volt. Tényleg megtörtént. Henrik tényleg feltalált egy rakétahátizsákot, amit aztán ki is próbált, amikor egy Szörnyű Lőrinc nevű bűnöző megkísérelte a termoelektromos generátorba helyezett krakéleummal megsemmisíteni a Parlamentet.

És Henrik volt az is, aki sikeresen hatástalanította a generátort. Ezután bekerült a híradóba, és néhány bul-

várcsatorna is felkapta a nevét, az újságok pedig csodagyerekként emlegették. Naponta hoztak le olyan cikkeket, amelyekben fényképeket közöltek róla. Az egyik címsor így hangzott:

DÖBBENETES! A CSODAGYEREK CSOKOLÁDÉS GABONAPELYHET REGGELIZIK!

– a mellékelt fotón pedig Henrik a konyhaasztalnál ült égszínkéek pizsamájában, és egy tálkából szürke, gyanús állagú pempőt kanalizott. Másnap felkereste egy gabonapehely-gyártó cég képviselője, és felajánlotta, hogy élete végéig ellátják gabonapehellyel, ha Henrik hajlandó a gabonapehelyes dobozon szerepelni az arcképével.

Néha arról is írtak, hogy Henrik, bár még csak tízéves, felvételizik egy gimnáziumba, és az ország legjobb egyeteme már jelezte, hogy érettségi után szívesen fogadná tanulói közé.

Legszívesebben persze Henrik magánéletéről írtak, hosszasan elemezve sanyarú gyerekkorát. Otthon folyton csörgött a telefon, kíváncsi újságírók hívogatták, hogy újabb és újabb részleteket tudjanak meg Henrikről, míg végül ki kellett kapcsoltatni a telefont. De az újságírókat ez nem tántorította el, így is mindenhol megjelentek. Amint Henrik kilépett az iskola kapuján, rögtön ott termelt néhány fotós, fényképezőgépét csatogtatva, és Henrik egyszer arra ért haza, hogy a földszinti szomszéd, Jolika néni hosszasan sugdolózik egy

nővel, aki a jegyzetfüzetébe írogat. A másnapi vezércikk így hangzott:

ÉDESAPJA MIATT ZOKOG A CSODAGYEREK!

A tízéves Kis zseni, Apró Henrik édesapja faképnél hagyta a családot a fiú négyéves korában. Henrik, a csodagyerek, aki nemrégiben fontos szerepet játszott abban, hogy a saját fejlesztésű rakétahátizsákjával megakadályozza egy gonosz-ievő akcióját a Parlament ellen, az iskolásfiúk hétköznapi életét éli édesanyjával és nevelőapjával egy jobb időket látott, szegényes, dohos Kis lakásban. Ám a Kis szív szörnyű bánatot rejt. Hová tűntél, apu? – kérdezi a csodagyerek, miközben esténként telesírja a párnáját. Hogyan lehetséges, hogy ezt a csupaszív, okos Kisfiút magára hagyta az apukája? Hol vagy, apu?

A cikkből természetesen egy szó sem volt igaz. Legfeljebb annyi, hogy Henrik édesapja tényleg akkor tűnt el, amikor Henrik négyéves volt. Ám Henrik nem sírt a párnáját, és egészen megszokta, hogy mostanában hármasan élnek Papundeklivel, aki egy reggel egyszerűen csak feltűnt a konyhájukban. Papundekli nem sok vizet zavart. Általában ismeretlen munkahelyén tartózkodott, néha pedig elment Henrikért az iskolába, és ilyenkor vacsorára palacsintát sütött.

Henrik, míg a porta felé poroszkált, azon tűnődött, ezúttal is Papundekli jött-e érte. Ha igen, gondolta, rábeszéli, hogy hazafelé ugorjanak be a vásáruboltba, ahol egy új fejlesztéshez akart néhány alkatrészt beszerezni.

Ám a portán nem Papundekli várta, hanem valaki egészen más, akivel korábban már volt egy kis összetűzése.